

Arrest

nr. 157 555 van 1 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 september 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Tadzjiek te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in de stad Kaboel waar u heeft gewoond tot 1385 (2006/07), wanneer u naar Baghe Mantaz in het district Shakardara verhuisde. Uw vader werkte 35 jaar als ingenieur op de militaire luchthaven in Kaboel. U deed uw legerdienst van 1369 (1990/91) tot 1371 (1992/93) eveneens op de militaire luchthaven van Kaboel. U stond in voor de toevoer van brandstof voor de voertuigen op de luchthaven. In 1372 (1993/94) en 1373 (1994/95) was u werkloos. In 1374 (1995/96) solliciteerde u bij de politie waarna u meteen als majoor (jagran) aan de slag kon in het ministerie van Binnenlandse Zaken. U stond aan het hoofd van het departement met ongeveer 400 personeelsleden waar de uniformen van de politie gemaakt werden. U controleerde het personeel, het werk en de aanvoer van materialen. U heeft daar

een jaar gewerkt. In 1375 (1996/97) werd u gepromoveerd tot luitenant-kolonel (dagarman). Bij de komst van de taliban bent u naar Pakistan gevlucht. U woonde in Islamabad en werkte zes jaar lang als verkoper van tweedehandskledij. Na de val van het talibanregime keerde u terug naar Afghanistan. In 1380 (2001/02) verkreeg u de functie van veiligheidsofficier in het ministerie van Binnenlandse Zaken. U had zowel een logistieke functie als een veiligheidsfunctie. Op logistieke vlak moest u alles controleren wat met het keukenpersoneel en het eten te maken had, zoals de properheid van de keuken en de kwaliteit van de producten. Op veiligheidsvlak was u verantwoordelijk voor de algemene veiligheid van het ministerie van Binnenlandse Zaken. U moest aanslagen voorkomen en personeel controleren op verdachte activiteiten en banden met de taliban. Hiervoor liet u geheim agenten infiltreren in de verschillende diensten van het ministerie. Op een dag in 1385 (2006-07) bracht een van uw geheim agenten rapport uit dat twee personeelsleden banden hadden met de taliban. Hij kwam dit te weten omdat zij onderling in hun kantoor over de taliban aan het praten waren terwijl hij op de achtergrond aan het kuisen was. Hij merkte ook op dat zij contact hadden met andere Pashtun en met mensen afspraken. U maakte hierover een rapport op en gaf dit aan het hoofd van de veiligheid. Hij liet een onderzoek naar die twee mannen voeren. Na vijf dagen bleek dat zij daadwerkelijk lid van de taliban waren en zij werden vervolgens gearresteerd. Twee jaar later, in 1387 (2008/09), werd u door een afslanking van het personeel op pensioen gestuurd. U opende daarna een restaurant in de stad Kaboel. Op een dag in hamal 1394 (2015) zag u die twee taliban in een witte auto voor uw restaurant. Enkele dagen later benaderden twee mannen uw zontje na de school om hem te ontvoeren. Hij ging niet met hen mee. Later beschreef uw zoon deze mannen waarna bleek dat het opnieuw die twee taliban waren. U meldde dit aan de politie. Zij raadden u aan om hen te waarschuwen indien u die taliban opnieuw zag. Weer enkele dagen later beschadigden onbekenden het kapsalon van uw vrouw. Een buurman had dit gezien en zei dat die mannen in een witte auto reden, zoals de wagen van die taliban wanneer zij voor uw restaurants stonden. Weer enkele dagen later werd u 's nachts gewekt door uw hond. U merkte dat er iemand op het dak van uw huis stond. Door het blaffen van uw hond liep de man weg. Hierop bent u met uw jongste zoon, R. (CGVS 15/14987), uit Afghanistan gevlucht. U vertrok op 21 april 2015 met het vliegtuig uit Afghanistan. U kwam op 8 juni 2015 in België toe. U vroeg op 9 juni 2015 asiel aan. Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw taskara, de taskara van uw zoon, vier politiebades, een pensioenboekje, een promotiecertificaat, een certificaat van uw legerdienst, een certificaat van uw restaurant en foto's neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaart van 1374 tot 1375 en van 1380 tot 1387 als officier bij de Afghaanse politie te hebben gewerkt (CGVS, p. 7). U staat dit met allerlei badges en certificaten. Echter vallen verschillende zaken op met betrekking tot deze documenten die de authenticiteit ernstig in twijfel trekken. Vooreerst legt u twee toegangsbades neer voor een seminarie van hoogstaande functionarissen. Deze badges zijn opgemaakt in 1381 (2002/03). Het logo dat gebruikt werd is echter dat van de Islamitische Republiek van Afghanistan, die pas gevestigd werd door de grondwet in januari 2004. In 1381 werd Afghanistan geleid door de Afghan Transitional Administration. Dit blijkt ook uit de stempel die op het document staat. Bovendien kan vastgesteld worden dat op een van de badges de validatiestempel niet doorloopt op de foto. Meer nog, er werd een poging ondernomen om deze handmatig door te trekken op de foto. Wanneer u met deze vaststelling geconfronteerd wordt houdt u vol dat de badge origineel is. U voegt daar nog aan toe dat de gegevens op de badge belangrijk zijn en niet de stempel (CGVS, p. 18). Het is vanzelfsprekend dat het neerleggen van dergelijke manifest gemanipuleerde documenten ter ondersteuning van uw profiel als hoogstaand officier bij de Afghaanse politie de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot dit profiel ernstig ondermijnt.

U legt voorts een toegangsbade neer voor het Algemeen Directoraat van de Nationale Veiligheidspolitie. Het valt hierbij op dat de foto van deze badge verwijderd is. U beweert deze verwijderd te hebben met de komst van de taliban (CGVS, p. 11). Dit is weinig overtuigend. Gezien uw naam en die van uw vader op deze badge staan geeft het louter verwijderen van uw foto nauwelijks bijkomende veiligheid indien u met deze kaart zou onderschept zijn geweest door de taliban. Het is ook bevreemdend dat er twee geldigheidsdata op vermeld staan, een voor 1374, de andere voor 1375.

Ook wat betreft de badge van het Directoraat van de Veiligheidspolitie van 1381 bestaan er twijfels. Ook hierop wordt de legerrang dagarman vermeld in plaats van de politierang samunmal. Het roept vragen op dat op uw politiebade een verkeerde rang vermeld staat. Verder blijkt u een opvallende fout te maken met betrekking tot deze badge. Wanneer u immers sprak over uw werk als hoofd van de dienst voor de uniformen in 1374 toonde u verkeerdelijk deze badge als bewijs van dat werk (CGVS, p. 7).

U legt verder nog een pensioenboekje neer. De eerste twijfels met betrekking tot dit document worden reeds opgeroepen door de loutere handgeschreven melding van "Pensioenkaart luitenant- kolonel

Mohammad Rafi" op de voorkant. Bovendien staat in dit document dat u in 1382 op pensioen zou zijn gegaan. Zelf zegt u pas in 1387 op pensioen te zijn gestuurd (CGVS, p. 7 en 16).

Op basis van voorgaande vaststellingen kan er worden geconcludeerd dat u uw beweringen met betrekking tot uw functie binnen de politie niet aantoonde op basis van betrouwbare documenten zodat de geloofwaardigheid van uw beweringen in dit verband ernstig worden ondermijnd. Uw verklaringen zelf aangaande uw werk als politieofficier zijn echter eveneens twijfelachtig. Allereerst zijn uw verklaringen over hoe u uw werk in het ministerie van Binnenlandse Zaken en de functie van majoor verkreeg beperkt en weinig overtuigend. Wanneer u gevraagd wordt om dit uit te leggen zegt u dat u de job had verkregen via uw schoonvader die bij de grenspolitie werkte (CGVS, p. 11). Gevraagd om dit meer in detail uit te leggen kan u alleen maar toevoegen dat hij u gewoon zou hebben gezegd dat de overheid mensen zocht met een secundair diploma. Indien men aantoonde dat men een secundair diploma had zou men meteen een rang en een job hebben gekregen (CGVS, p. 11). Uw enige werkervaring was als soldaat tijdens uw legerdienst op de militaire luchthaven waarbij u de brandstof van voertuigen moest aanvullen. Vervolgens zat u enkele jaren werkloos thuis en had u geen enkele activiteit (CGVS, p. 9 en 10). In dat geval kan verwacht worden dat u iets meer weet te vertellen over hoe u als 23-jarige deze job als majoor aan het hoofd van een departement met 400 mensen wist te verkrijgen (CGVS, p. 10 en 11).

Ook aangaande de manier waarop u uw tweede job bij de politie als verantwoordelijke voor de veiligheid van het ministerie van Binnenlandse Zaken, in de rang luitenant-kolonel, wist te verkrijgen bent u kort. Gevraagd om uit te leggen hoe u deze positie wist te verkrijgen na zes jaar tweedehandskleren te hebben verkocht in Pakistan kan u niet meer meegeven dan dat u een aanvraag had ingediend bij de directie van de veiligheid van de politie (CGVS, p. 12). U wordt dan aangespoord om verder te vertellen maar u kan louter nog toevoegen dat u na een maand of twee mocht beginnen (CGVS, p. 12). U wordt later dan nogmaals gevraagd hoe u deze hoge positie binnen de Afghaanse overheid wist te verkrijgen maar u komt niet verder dan de algemene stelling dat veel mensen in de overheid ongeschoold waren terwijl u een diploma van het secundair onderwijs had (CGVS, p. 15). U wordt nogmaals gevraagd om een concretere uitleg maar u geeft geen bijkomende informatie en kan louter nog vermelden dat – vice-president – Abdul Rashid Dostum evenmin voorgaande ervaring had als president (CGVS, p. 16). Een dergelijke beperkte uitleg over hoe u, nadat u gedurende zes jaar in Pakistan tweedehandskleren verkocht, werd aangenomen als officier voor de veiligheid in het Ministerie van Binnenlandse Zaken is weinig overtuigend.

Er kunnen ook ernstige vragen gesteld worden bij uw verklaringen over uw taakbeschrijving als officier van de veiligheid bij het ministerie van Binnenlandse Zaken. Zo beweert u dat u verantwoordelijk was voor de veiligheid op het ministerie en dat u er verantwoordelijk voor werd gehouden indien er een aanslag op het ministerie zou worden gepleegd (CGVS, p. 14). Uit uw verklaringen blijkt verder dat er ook geheime agenten voor u werkten die undercover werden ingezet in allerlei diensten om personeel te bespioneren en te controleren op verdachte activiteiten en banden met de taliban (CGVS, p. 16-18). Echter, wanneer u eerder tijdens het gehoor gevraagd werd naar een beschrijving van uw functie bij de politie vertelde u, in contrast hiermee, dat u de aanwezigheidslijsten controleerde, de properheid van de keuken, de kwaliteit van het eten, de hygiëne van de kok en dergelijke (CGVS, p. 12 en 13). Dergelijke inconsistente beschrijvingen van uw functie bij de politie na uw terugkeer uit Pakistan zijn weinig aannemelijk. Wanneer u dan gevraagd wordt om uit te leggen waarom u als veiligheidsofficier eveneens zou hebben ingestaan voor logistieke taken als de controle op de properheid van de keuken en de kok antwoordt u met een voorbeeld dat, indien u voor het gehoorlokaal – op het CGVS – verantwoordelijk zou zijn, u uiteindelijk ook zou moeten toezien op zowel het werk van de werknemers in dat lokaal als de properheid van het lokaal zelf (CGVS, p. 21). Dit is geenszins overtuigend.

Wanneer u wordt aangespoord om verder te gaan met uw taakomschrijving maakt u wel een link met het veiligheidsaspect van uw job. Zo zou u ook instaan voor de controle van de auto's die het ministerie verlaten (CGVS, p. 13). Echter, dat u beweert dat u, als luitenant-kolonel, zelf persoonlijk deze controles zou hebben moeten uitvoeren doet opnieuw twifelen (CGVS, p. 13 en 14). Wanneer u gevraagd wordt waarom u als luitenantkolonel werd ingezet om auto's te controleren zegt u dan dat u daar moest zijn om de soldaten telkens te bevelen wat zij moesten doen (CGVS, p. 14). Het is weinig aannemelijk dat u als luitenant-kolonel persoonlijk telkens specifieke bevelen moest geven – zoals het openen van een koffer – aan een soldaat om hem auto's te laten controleren (CGVS, p. 14). Wanneer u bovendien verder gevraagd wordt waarom u het toezien op de autocontrole niet delegeerde aan officiers met een lagere rang zegt u dat uw functie belangrijk was en niet uw rang (CGVS, p. 14). U wordt dan gevraagd – gezien u een dergelijke taak als het controleren van auto's niet wilde delegeren aan andere officieren of onderofficieren – wat voor taken u de officieren en onderofficieren dan wel toebedeelde waarop u het bedenkelijke antwoord geeft dat u geen bevelen gaf aan mensen met een lagere rang (CGVS, p. 14). U wordt dan om een verklaring gevraagd hiervoor maar u geeft louter mee dat u hen moest controleren

en niet bevelen (CGVS, p. 14 en 15). Uw verklaringen over uw werk als officier voor de veiligheid van het ministerie van Binnenlandse Zaken zijn vaag, inconsistent en onaannemelijk.

Er is nog een ander element in uw verklaringen dat doet twifelen aan uw functie als hooggeplaatste officier in het ministerie van Binnenlandse Zaken. Zo wordt u gevraagd onder welke ministers van Binnenlandse Zaken u heeft gewerkt in uw tweede job – na uw terugkeer naar Pakistan – waarop u Jalali, Ahmed Moqbel en Hanif Atmar vermeldt (CGVS, p. 21). Echter, wanneer u gevraagd wordt wanneer Hanif Atmar dan precies minister van Binnenlandse Zaken was zegt u dat dit nog voor Jalali was (CGVS, p. 21). Hanif Atmar werd in 2008 minister van Binnenlandse Zaken van Afghanistan en was dus de laatste minister onder wie u werkzaam zou zijn geweest. Jalali begon als minister van Binnenlandse Zaken onder de Afghan Transitional Administration en was ook de eerste minister van Binnenlandse Zaken van de nieuwe Islamitische Republiek van Afghanistan. Dat u Hanif Atmar nog voor Jalali plaatst terwijl hij in 2008 de laatste minister was onder wie u werkzaam zou zijn geweest is opmerkelijk.

Er dient tevens nog opgemerkt te worden dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dertien jaar lang directeur te zijn geweest op verschillende diensten van Binnenlandse Zaken (verklaring DVZ, p. 5). Dit is opvallend gezien u op het CGVS verklaart één jaar te hebben gewerkt tot aan het regime van de taliban. Vervolgens zou u na het regime van de taliban nog ongeveer zeven jaar, van 1380 tot 1387, hebben gewerkt. Wanneer u met deze discrepantie wordt geconfronteerd antwoordt u tweemaal op ontwijkende wijze. De derde keer zegt u dan dat u op de DVZ zou gezegd hebben dat het “ongeveer” dertien jaar was, wat niet weet te overtuigen (CGVS, p. 21).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw profiel van hooggeplaatste officier binnen de Afghaanse politie. De problemen met de taliban, die hier direct aan gelinkt zijn, kunnen dan ook evenmin worden aangenomen.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw taskara en die van uw zoon en het certificaat van uw restaurant hebben betrekking op jullie identiteit en herkomst, die hier niet betwist worden. Het certificaat van het leger heeft betrekking op uw legerdienst, wat op zich evenmin ter discussie staat. Wat betreft de foto's moet worden gesteld dat aan privé-foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend aangezien deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet worden geweigerd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kaboel relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kaboel van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kaboel, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidsmedewerkers, en dan in de eerste plaats veiligheidspersoneel en hun wagens. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kaboel. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kaboel in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kaboel bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kaboel is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kaboel met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 2, § 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van "het motiveringsbeginsel", van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Volgens verzoeker werd onvoldoende rekening gehouden met de Afghaanse context, waar de politiediensten anders zijn georganiseerd dan de westerse landen. Dat documenten bepaalde gebreken vertonen, betekent volgens hem niet dat deze niet authentiek zijn. Verzoeker zal in de loop van de procedure aan de hand van vertaalde documenten trachten aan te tonen dat de elementen die verweerder heeft weerhouden, weinig ernstig zijn. Hij meent dat hij wel degelijk nuttige en gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd waarmee hij aantoonst dat hij die functies heeft uitgeoefend. Hij stelt dat hij heeft meegewerkt aan de procedure en een serieuze poging heeft ondernomen om zijn relaas te staven, waarbij hij telkens de waarheid heeft verklaard. Hij meent dat hem het voordeel van de twijfel diende te worden toegestaan. Hij voert aan dat verweerders onderzoek tekort schiet en onzorgvuldig is. Hij verwijst naar Europese rechtspraak. *"Nu de verwerende partij twijfelt aan de authenticiteit van de door de verzoeker voorgebrachte documenten, dient dit door haar geverifieerd te worden. [...] Verwerende partij baseert haar geloofwaardigheidsbeoordeling en vaststelling niet op enig materieel bewijs, niet op COI, niet op reële feiten, enkel op veronderstellingen en buikgevoel. Er is geen enkele concrete, materieel gegronde, aanwijzing voor verzoekers vermeende ongeloofwaardigheid aangaande zijn vrees."* Het administratief dossier bevat volgens hem slechts twee documenten die betrekking hebben op de vertalingen van de militaire en politieke rangen.

Verder wijst verzoeker erop dat uit de UNHCR *Eligibility Guidelines* van 6 augustus 2013 blijkt dat zijn werk bij de politie een cruciaal materieel feit is. Hij meent dat zijn verklaringen aangaande zijn werk bij de politie op een subjectieve wijze beoordeeld en in twijfel getrokken worden. Hij wijst erop dat hij zijn werk bij de politie heeft ondersteund met documentair bewijs. Dit materieel feit maakt het risico op vervolging bij terugkeer volgens hem groot genoeg om hier internationale bescherming te krijgen, maar maakt ook de vervolging die hij al ondervond veel geloofwaardiger en waarschijnlijker. Afghanen die de overheid en de buitenlandse troepen militair ondersteund hebben, lopen volgens hem effectief een reëel risico slachtoffer te worden van vervolging. Hij meent dat hij wel degelijk een kwetsbaar profiel heeft.

"In vrij sibillijnse wijze stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing dat de problemen met de taliban evenmin kunnen worden aangenomen. Uit het administratief dossier stelt verzoeker vast dat aangaande het asielrelaas zelf weinig of geen onderzoek ten gronde is gevoerd. [...] Het feit dat de verwerende partij een aantal zaken opmerkt inzake de voorgelegde documenten, ontslaat hem niet van zijn plicht om een grondig onderzoek te voeren naar het asielrelaas en de beslissing vervolgens te motiveren."

Tevens voert verzoeker aan dat niet werd onderzocht wat de gevolgen zijn voor zijn zoontje van diens terugkeer naar Kabul. Uit een onderzoek van de Rijksuniversiteit Groningen blijkt volgens hem dat kinderen schade kunnen oplopen door de asielprocedure én op het moment dat zij uitgezet gaan worden. Het feit dat hij in Kabul heeft gewoond, wilt volgens verzoeker geenszins zeggen dat hij zich voor een tweede keer in Kabul zou kunnen vestigen. Hij wijst op de enorme toestroom van IDP's en terugkeerders, hetgeen ertoe leidt dat mensen in onwaardige omstandigheden moeten leven zonder basisvoorziening. Hij wijst op de humanitaire noden en op de opgevoerde druk op het land. Hij verwijst naar een reeks rapporten.

2.2. Stukken

Verweerder voegt bij zijn nota met opmerkingen het “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*” van januari 2015 (bijlage 1), COI Focus “*Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan*” van 10 juli 2015 (bijlage 2) en informatie over de historische achtergrond van de Afghaanse regering (bijlage 3).

Per drager brengt verweerder op 6 november 2015 samen met een aanvullende nota de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul*” van 12 oktober 2015 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota de vertaling van een kaart, van twee bijzondere veiligheidskaarten, van een kaart voor gepensioneerden, van een toegangskaart en van een promotiekaart, alsook een uittreksel van Maiwand Bank in Kabul neer (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) er getwijfeld wordt aan de documenten die hij ter staving van zijn beweerde werkzaamheden bij de Afghaanse politie neerlegde, (ii) zijn verklaringen over hoe hij zijn werk in het ministerie van Binnenlandse Zaken en de functie van majoor verkreeg beperkt en weinig overtuigend zijn, (iii) hij ook aangaande de manier waarop hij zijn tweede job bij de politie als verantwoordelijke voor de veiligheid van het ministerie van Binnenlandse Zaken in de rang van luitenant-kolonel wist te verkrijgen, kort is, (iv) ernstige vragen kunnen worden gesteld bij zijn verklaringen over zijn taakomschrijving als officier van de veiligheid bij het ministerie van Binnenlandse Zaken, (v) zijn verklaringen over de verschillende ministers van Binnenlandse Zaken eveneens doen twifelen aan zijn functie van hooggeplaatste officier in het ministerie van Binnenlandse Zaken, (vi) zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken tegenstrijdig zijn met zijn verklaringen tijdens zijn gehoor op het CGVS, (vii) aangezien er geen geloof gehecht kan worden aan zijn profiel van hooggeplaatste officier binnen de Afghaanse politie, er evenmin geloof gehecht kan worden aan zijn problemen met de taliban, die hier direct aan zijn gelinkt, (viii) de door hem neergelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Waar verzoeker aanvoert dat geen rekening werd gehouden met zijn zoontje, dient erop gewezen dat verzoeker enkel in eigen naam een asielaanvraag indiende, alsook onderhavig beroep indiende. Verder laat hij na *in concreto* te duiden op welke wijze het hebben van een zoon op zich de motieven in de bestreden beslissing zou kunnen weerleggen.

Waar verzoeker stelt dat de Afghaanse politiediensten anders georganiseerd zijn dan in het Westen, dient vastgesteld dat verzoeker opnieuw nalaat *in concreto* aan te duiden op welke wijze de Afghaanse politiediensten volgens hem anders georganiseerd zouden zijn dan in het Westen, alsook welke invloed dit zou hebben op de motivering in de bestreden beslissing. Waar hij stelt dat het feit dat documenten bepaalde gebreken vertonen, geenszins betekent dat deze niet authentiek zijn, komt hij niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder deze *in concreto* te trachten te weerleggen, hetgeen geen dienstig verweer is. Verder herhaalt hij een aantal van zijn verklaringen met betrekking tot zijn werkzaamheden bij de Afghaanse politie, doch het louter herhalen van reeds afgelegde verklaringen is evenmin een dienstig verweer. Waar verzoeker aanvoert dat het administratief dossier volgens hem slechts twee documenten bevat die betrekking hebben op de vertalingen van de militaire en politionele rangen, dient vastgesteld dat verzoeker geen enkel stuk bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder gehanteerde informatie onjuist of

achterhaald is. Verzoeker brengt verder geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Wat betreft de ter terechtzitting neergelegde stukken (rechtsplegingsdossier, stuk 10), dient vastgesteld dat verzoeker enkel de vertalingen neerlegt van de verschillende kaarten, doch zonder de originele versies. Bijgevolg is het niet mogelijk om de bewijswaarde van deze kaarten na te gaan. Dit klemmt des te meer daar documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Dit laatste geldt eveneens voor het bankuittreksel.

De rapporten waarnaar verzoeker verwijst, vermogen aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïmigreerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielaanvraag niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het

bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kaboel relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kaboel van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kaboel, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidsmedewerkers, en dan in de eerste plaats veiligheidspersoneel en hun wagens. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kaboel. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kaboel in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kaboel bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kaboel is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kaboel met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Uit de door verweerder aan zijn nota met opmerkingen toegevoegde (bijlage 1) en per drager bijgebrachte (rechtsplegingsdossier, stuk 8) informatie blijkt dat voorgaande analyse in de bestreden beslissing nog steeds correct en actueel is. Verder dient erop gewezen dat uit de COI Focus "Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan" van 10 juli 2015 (nota met opmerkingen, bijlage 2) kan worden afgeleid dat er behalve de groepering "IS in Khorasan" niet met zekerheid gezegd kan worden dat IS in Afghanistan vaste voet aan de grond heeft. Integendeel, vele waarnemingen van IS in Afghanistan moeten met de nodige omzichtigheid worden benaderd en blijken na verificatie vaak ongegrond. Bovendien zijn de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak gericht tegen de taliban. In de provincie Nangarhar is een algemene opstand gaande tegen de taliban. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die

grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker afkomstig is van de stad Kabul. Verder laat verzoeker na *in concreto* aan te tonen dat hij ingeval van terugkeer naar Kabul-stad zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM of een reëel risico op ernstige schade zouden vormen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een december tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER